

TEZAU LITURGIC
30 APRILIE
ISIDORA AGHIROTITISSA

SLUJBA
SF.APOSTOL
IACOB
AL LUI ZEVEDEU

ATENA, 2015

30 ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ποίημα Ισιδώρας Μοναχής Αγιεροθεϊτίσης

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ίσιῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς Ἐκκλησίας τὸν λύχνον τὸν ἱλαρώτατον, τοῦ
Ζεβεδαίου γόνον, Ἰωάννου τὸ ἅμα, Θείου Θεολόγου
τὸν ἀδελφόν, κατὰ σάρκα καὶ πνεῦμά τε, τὸν
θεηγόρον Ἰάκωβον οἱ πιστοί, μελωδίαις
εὐφημήσωμεν.

Ἐν Ἀποστόλοις προχέεις μάκαρ Ἰάκωβε, ὅτι Θεοῦ
κατείδες, ὀφθαλμοῖς σου ἰδίοις, θαύματα μεγάλα καὶ
θαυμαστά, καὶ αὐτὰ ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐδιηγῆσω τῶν
λόγων σου τῇ πειθῇ, καὶ σοφίᾳ τοῦ κηρύγματος.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀνέβη Θαβὼρ Ἰάκωβε, καὶ εἰς
Χριστοῦ παρέστης, Μεταμόρφωσιν θείαν, μέσῳ
Μωϋσέως καὶ Ἡλιοῦ, Προφητῶν οὖς συνήγαγε, καὶ
Ἰωάννου καὶ Πέτρου τῶν Μαθητῶν, κατιδόντων τὰ
ἀπόρρητα.

Ὡς ὁ Χριστὸς προελάλει πικρὸν ποτήριον,
μαρτυρικοῦ θανάτου, ὃ Ἰάκωβε μάκαρ, ἔπιες
προθύμως τὸν εὐκλεῆ, πρωτομάρτυρα Στέφανον,

ὥσπερ ὑπόδειγμα ἔχων ἐν τῇ ὁδῷ, τῆς τιμίας σου ἀθλήσεως.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τὸν ἐν Ἀποστόλοις εὖσημον, καὶ ἐν Μαθηταῖς Χριστοῦ τετιμημένον, Ἰάκωβον τὸν ἐνδοξον, ἐνδόξως τιμήσωμεν. Οὗτος γὰρ τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου ἀκούσας, ὀπίσω Αὐτοῦ εὐθὺς ἠκολούθησε καὶ ἔμεινε πιστὸς ἄχρι θανάτου, θανάτου δὲ μαρτυρικοῦ· διὸ καὶ ἐπαξίως ἔλαβε τοὺς στεφάνους τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς τῆς αἰωνίου μετασχών, σὺν τοῖς δικαίοις εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀγαλλόμενος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Χαίροις ὦ Μαθητά, Χριστοῦ ἠγλαϊσμένε, τοῦ Ζεβεδαίου γόνε, Ἰάκωβε χορείας, τῶν δώδεκα ὑπέρτιμε.

Στ.: Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Ὅρει ἐν τῷ Θαβώρ, Ἰάκωβε παρέστης, ἔνθα Δεσπότης εἶδες, ἐν δόξῃ ἀπροσίτῳ, τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Στ.: Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιήσιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα

Σέβω τὴν τελευτήν, μαρτυρικῆς σου δόξης, ἣν ὁ Χριστὸς προεῖπε, Σαλώμη τῇ μητρί σου, Ἀπόστολε Ἰάκωβε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Μίαν τρισσολαμπή, θεότητα δοξάζω, ἐφ' ἧς τὸ φῶς παρήχθη, Πατέρα σὺν Υἱῷ τε, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίου.

Χαίροις μητροπρεπῶς, Παρθένε Παναγία, Χριστὸς γὰρ ὁ Υἱὸς Σου, τριήμερος ἀνέστη, καὶ ἔθραυσε τὸν θάνατον.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἅγιε Ἰάκωβε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα παισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸ ἐξαίρετον κλέος Ἀποστόλων τῶν δώδεκα, πρῶτον ἐξ αὐτῶν τὸν πιόντα, μαρτυρίου ποτήριον· Ἰάκωβον θαυμάσωμεν πιστοί, υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου ἐκλεκτόν, Ἰωάννου Θεολόγου τὸν ἀδελφόν, τὴν σάλπιγγα τῆς πίστεως· χαίροις θεοκηρύκων ἡ φωνή· χαίροις Χριστοῦ ἀκόλουθε· χαίροις ὁ ἐπιγνοὺς ἐν τῷ Θαβώρ, Θεοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ὁ Προοιμιακός, καὶ τὸ· *Μακάριος ἀνὴρ*. Εἰς δὲ τὸ· *Κύριε ἐκέκραξα*, ἰσθῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια γ' τῆς Ἑορτῆς, καὶ γ'

τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ θεόπτα Ἰάκωβε, σὺ τὴν τοῦ Λόγου φωνήν, παραυτίκα δεξάμενος, πατρικῆς ἡλόγησας, θεραπείας καὶ σχέσεως· καταλιπὼν γάρ, βίου τὸν τάραχον, εἰς νοητὴν δέ, μεταβὰς θάλασσαν, ταύτην ἐτάραξας, εὐσεβείας δόγμασι, καὶ ταῖς βρονταῖς, ταῖς ὑπερκοσμίαις σου, θεομακάριστε.

Λόγον παμμάκαρ Ἰάκωβε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, καὶ αἰῶνος τοῦ μέλλοντος, θεραπεύων πράξειςιν, Ἰσραὴλ τὸν παμβέβηλον, πρωτοτοκίων ὄντως ἐστέρησας, ὡς τὴν κοιλίαν Θεὸν ἡγούμενον, ὃν καὶ ἐπτέρνισας, καὶ γυμνὸν ἀπέδειξας, τῆς πατρικῆς, σκέπης εὐλογίας τε, καὶ κλήρου ἁμοιρον.

Ἄρχων κατεστάθης Ἐνδοξε, νῦν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, περὶ σοῦ ὥσπερ γέγραπται, μαθητὴς γενόμενος, τοῦ τὰ πάντα ποιήσαντος, καὶ διὰ ζῆλον, σοῦ τὸν θερμότατον, ὑπὸ ἀνόμων, μαχαίρα πάνσοφε, φόνον ὑπέμεινας, τῆς σεπτῆς τῶν δώδεκα, συμμαθητῶν, μάκαρ ὁμηγύρεως, προαναιρούμενος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Πρῶτος πανεύφημε τῆς θεολέκτου δωδεκάδος, θάνατον ἐν μαχαίρα ὑπὸ Ἡρώδου, διὰ τὸν Διδάσκαλον ὑπέμεινας, πρῶτος τὸ ποτήριον αὐτοῦ ὡς ὑπέσχου ἔπιες· ὅθεν τῆς βασιλείας σε συγκληρονόμον προσήκατο ὁ φιλάνθρωπος, σὺν τῷ συγγόνῳ πρεσβεύοντας, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

*Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας.
Ἀναγνώσματα.*

*Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. α' 1-β' 6)*

Πέτρος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς
παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας,
Καππαδοκίας, Ἀσίας καὶ Βιθυνίας, κατὰ πρόγνωσιν
Θεοῦ πατρός, ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ
ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· χάρις ὑμῖν καὶ
εἰρήνη πληθυνθείη. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ
ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι'
ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς
κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον,
τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ὑμᾶς, τοὺς ἐν δυνάμει
Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως εἰς σωτηρίαν
ἐτοίμην ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ· ἐν ᾧ
ἀγαλλιᾶσθε, ὀλίγον ἄρτι, εἰ δέον ἐστί, λυπηθέντες ἐν
ποικίλοις πειρασμοῖς, ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς
πίστεως πολυτιμότερον χρυσίου τοῦ ἀπολλυμένου διὰ
πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου εὗρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν
καὶ δόξαν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃν οὐκ
εἰδότες ἀγαπᾶτε, εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὀρῶντες, πιστεύοντες
δὲ ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένη,
κομιζόμενοι τὸ τέλος τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν

ψυχῶν. περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν
 προφηταὶ οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος
 προφητεύσαντες, ἐρευνῶντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν
 ἐδήλου τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα Χριστοῦ
 προμαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα καὶ τὰς
 μετὰ ταῦτα δόξας· οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς,
 ὑμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν
 εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἀποσταλέντι
 ἀπ' οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι.
 Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν,
 νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν
 χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς τέκνα
 ὑπακοῆς μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ
 ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα
 ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ
 γενήθητε, διότι γέγραπται· ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός
 εἰμι. καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως
 κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς
 παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε, εἰδότες ὅτι οὐ
 φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ, ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς
 ματαίας ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου, ἀλλὰ
 τιμίῳ αἵματι ὡς ἁμνοῦ ἁμώμου καὶ ἁσπίλου Χριστοῦ,
 προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου,
 φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς τοὺς
 δι' αὐτοῦ πιστεύοντας εἰς Θεὸν τὸν ἐγείραντα αὐτὸν ἐκ
 νεκρῶν καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα, ὥστε τὴν πίστιν ὑμῶν
 καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν. Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες
 ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος εἰς

φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς, ἀναγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα· διότι πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε· τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα. τοῦτο δέ ἐστι τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς. Ἀποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις καὶ φθόνους καὶ πάσας καταλαλιᾶς, ὡς ἄρτιγέννητα βρέφη τὸ λογικὸν ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ αὐξηθῆτε εἰς σωτηρίαν, εἵπερ ἐγεύσασθε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος. Πρὸς ὃν προσερχόμενοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδοδοκιμασμένον, παρὰ δὲ Θεῷ ἐκλεκτὸν, ἔντιμον, καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικὸς, ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. διότι περιέχει ἐν τῇ γραφῇ· ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιών λίθον ἀκρογωνιαίον, ἐκλεκτὸν, ἔντιμον, καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυθῇ.

*Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. β' 21-γ' 9)*

Ἀγαπητοί, Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἵκνεσιν αὐτοῦ· ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει, παρεδίδου δὲ τῷ

κρίνονται δικαίως· ὅς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον, ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὐ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε. ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα πλανώμενα, ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν. Ὅμοίως αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα καὶ εἴ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθήσονται, ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἀγνὴν ἀναστροφήν ὑμῶν. ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέως καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελής. οὕτω γὰρ ποτε καὶ αἱ ἅγαι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐκόσμουν ἑαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡς Σάρρα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραάμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα· ἧς ἐγενήθητε τέκνα· - ἀγαθοποιοῦσαι καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν. Οἱ ἄνδρες ὁμοίως συνοικοῦντες κατὰ γνῶσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐγκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν. Τὸ δὲ τέλος πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαγχνοί, φιλόφρονες, μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας, τοῦναντίον δὲ εὐλογοῦντες, εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

*Καθολικῆς Α' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. δ' 1-11)*

Ἀγαπητοί, Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὀπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ πέπαυται ἁμαρτίας, εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιώσαι χρόνον. ἄρκετὸς γὰρ ὑμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρίαις. ἐν ᾧ ξενίζονται μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημοῦντες· οἱ ἀποδώσουσιν λόγον τῷ ἐτοίμῳ ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκὶ, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι. Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε· σωφρονήσατε οὖν καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς· πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες, ὅτι ἡ ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν· φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους ἄνευ γογγυσμῶν· ἕκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ· εἴ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεοῦ· εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος, ὡς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζεται ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἐστὶν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Λιτή. Ἦχος α'.

Ἀποστολικῆς τιμῆς ἡ πανέορτος χαρὰ ἐφέστηκε, δεῦτε πιστοὶ εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ ἐνθέως ἀγαλλόμενοι, ὑμνήσωμεν τὸν εὖσημον κήρυξα τῆς πίστεως, Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου. Οὗτος γὰρ ἐγένετο, τοῦ Εὐαγγελίου σάλπιγξ μεγαλόφωνος, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, στῦλος ἀδιάσειστος. Τοῖς διδάγμασιν αὐτοῦ καλῶς οὖν στηριζόμενοι, μεγαλοφώνως τὰς ψδὰς βοήσωμεν· χαίροις, λέγοντες, Υἱὲ τοῦ φωτός, καὶ τῆς καλῆς ἐπαγγελίας κληρονόμῃ περιώνυμε.

Ἦχος β'.

Τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἤκουσας, εἰπούσης σοι· δεῦρο, ἀκολούθει μοι, καὶ ποιήσω σε τῶν ἀνθρώπων ἀλιέα, ἱκανὸν καὶ ἐπιδέξιον· ὅθεν ἀφῆκας εὐθέως Ζεβεδαῖον τὸν πατέρα σου, καὶ ὀπίσω τοῦ Κυρίου ἔδραμες, Ἰάκωβε Ἀπόστολε, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου· ἡ γὰρ ἀγάπη σου πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Θεόν, ἐν ἔργοις τῆς διακονίας σου ἐβεβαιώθη. Οὐ γὰρ ἐπαύσω τοῦ κηρύττειν τοῖς λαοῖς, τὰ τῆς θείας οἰκονομίας μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα μυστήρια· δι' ὧν ἡ σωτηρία ἡμῶν, ἐν ἐλέει ἀγαθότητος ἐπετελέσθη, εἰς τὸ δοξάζειν τὸν Θεὸν τὸν ἐλεήμονα.

Ἦχος γ'.

Ἡ χάρις τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, πλουσίως σου τοῖς χείλεσιν ἐξεχύθη, ὃ Ἰάκωβε θεόσοφε Ἀπόστολε· ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ γὰρ τῇ καθαρᾷ, τοῦ Πνεύματος ὁ πλοῦτος ὑπεραφθόνως ἐδόθη, καὶ αἱ δωρεαὶ τῆς

οὐρανίου γνώσεως, ἐθησαυρίσθησαν ἐν σοί, ὑπέρσοφε Κυρίου Μαθητά, καὶ μύστα τῶν ἀρρήτων μυστηρίων· διὸ διδάσκαλος ἐγένου τῶν πιστῶν, ἐν λόγοις ἀληθείας νοουθετῶν, καὶ στηρίζων τοὺς λαοὺς, εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγίαν καὶ ἀμώμητον.

Ἦχος δ'.

Ἐν θαυμασμῷ καρδίας οἱ πιστοί, ἐξάρωμεν τὰ μεγαλεῖα τὰ ἐξαίρετα, τοῦ προκρίτου Ἀποστόλου, Ἰακώβου τοῦ Ζεβεδαίου. Οὗτος γὰρ μετὰ Πέτρου τοῦ πρωτοκορυφαίου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀδελφοῦ αὐτοῦ, παρέστη ἐν τῷ Ὄρει τῷ Θαβώρ, θεασάμενος τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν μεταμόρφωσιν. Καὶ τὰ ἐκεῖσε γενόμενα ἰδὼν, τῆς τοῦ φωτὸς λαμπρότητος μετέσχεν ἐν χαρᾷ, τῷ Φωτοδότῃ καὶ Θεῷ, ὕμνον προσάδων τῆς δοξολογίας τὸν προσήκοντα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν σπορέα τῆς πίστεως Χριστοῦ, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, δεῦτε πάντες μακαρίσωμεν. Οὗτος γὰρ ἐδέξατο, ἐν τῇ γῇ τῆς καρδίας αὐτοῦ, τῇ καλῇ καὶ ἀγαθῇ, τὸν σπόρον τῆς ἀληθείας. Καὶ αὐθις ὡς Ἀπόστολος σοφός, ἐξῆλθε τοῦ σπεῖραι τοῖς λαοῖς, τοῦ Εὐαγγελίου τὴν ὠφέλιμον σποράν, ἐξ ἧς καρπὸς πλουσίας χάριτος ἐξήνθησεν, εἰς περιποίησιν πιστῶν καὶ ἀγαλλίασιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

ὦ πῶς ἠγάπησέ σε ὁ Χριστός, Ἰάκωβε Ἀπόστολε κλεινέ, σὺν Ἰωάννῃ τῷ τετιμημένῳ ἀδελφῷ σου· ἐκεῖνος μὲν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Δεσποτικοῦ

ἀναπесών, ἐπληροφορήθη τὸν παραδιδόντα τοῖς ἀνόμοις τὸν Κύριον· σὺ δὲ τὸ ποτήριον ἔπιες, τοῦ τέλους τοῦ μαρτυρικοῦ, οὐχὶ πικρία σπλήρες καὶ στυγνότητος δεινῆς, ἀλλὰ πρόξενον ζωῆς ἀληθινῆς, καὶ πάροχον τῆς εὐφροσύνης, καὶ τῆς χαρμονῆς τῆς ἀτελευτήτου, εἰς ἀγαλλίασιν αἰώνιον.

Καὶ νῦν. Τῆς Εορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ὁ Μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, τῆς δωδεκάδος Ἀποστόλων ὁ ἔξοχος, ὁ λίθος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χρυσαυγὴς καὶ λαμπρός, τοῦ Εὐαγγελίου ὁ διδάσκαλος, Θεόφρον Ἰάκωβε, ἡ πυξὶς ἡ τοῦ πνεύματος, τοῦ Ζεβεδαίου, ὁ υἱὸς ὁ ἐπάξιος, Ἰωάννου τε, Θεολόγου ἀντάδελφος· ἅμα γὰρ ἠξιώθητε, ἀξίας τῆς κρείττονος, οὐ τοῦ παρόντος αἰῶνος, οὐδὲ φθαρτῆς διακρίσεως, ἀλλὰ τῆς ἀφθάρτου, Βασιλείας ἐν αἰῶνι, ζωῆς τῷ μέλλοντι.

Στ.: Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Τέχνην τοῦ ἀλιέως εὐθύς, καὶ Ζεβεδαῖον τὸν πατέρα σου ἔλιπες, Ἰάκωβε θεηγόρε, σὺν Ἰωάννῃ ὁμοῦ, τῷ ἠγαπημένῳ ἀνταδελφῷ σου· Χριστοῦ γὰρ ἀκήκοας, τῆς φωνῆς προσκαλοῦσης σε, δεῦρο λεγούσης, ἀκολούθως μοι πρόσσελθε, τῶν ἀνθρώπων τε, ἀλιέα ποιήσω σε· ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσι, διέδραμες ὕστερον, ἐν παρρησίᾳ κηρύξας, Αὐτοῦ τὸ ἅγιον ὄνομα,

ἡμᾶς δὲ ὡσαύτως, καταξίωσον τοῦ γνῶναι, τὸ θεῖον θέλημα.

Στ.: Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ὅρει, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀναβάς, σὺν Ἰωάννῃ καὶ τῷ Πέτρῳ Ἰάκωβε, Κυρίου τοῦ Θεανθρώπου, ἐν ἀπροσίτῳ φωτί, εἶδες τὴν ἁγίαν Μεταμόρφωσιν· ἐν μέσῳ γὰρ ἔστηκε, Προφητῶν οὓς ἐκάλεσε, τοῦ Μωϋσέως, Ἡλίου τε καὶ ἔδειξε, τῆς Θεότητος, τὴν ἀπρόσιτον ἔλλαμψιν. Ταῦτα οὖν λογιζόμενοι, σὲ νῦν μακαρίζομεν, καὶ ἐκβοῶμέν σοι πόθῳ, ἡμᾶς ἐκ σκότους ἐξάγαγε, παθῶν τῶν θλιβόντων, καὶ φωτὸς εἰς εὐθυτάτην, ὁδὸν ὁδήγησον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὡς ὥραῖοί σου οἱ πόδες ἀξιομακάριστε Ἀπόστολε Χριστοῦ, Ἰάκωβε θεσπέσιε, τοῦ Ζεβεδαίου εὖσημε υἱέ. Εἰς τὰ πέρατα καὶ γὰρ τῆς οἰκουμένης διέδραμες, τοῦ κηρύξαι τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου τὸν νόμον τὸν σωτήριον. Καὶ λαοὺς τοὺς καθημένους, ἐν σκότει καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου, ὁδηγήσαι εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς σωτηρίου γνώσεως· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τῷ φωτὶ περιπατοῦντες τῆς χάριτος, προσφέρομέν σοι ὕμνον τὸν ἀρμόδιον, βοῶντές σοι καὶ λέγοντες· γενοῦ τοῖς εὐφημοῦσί σε, ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ βίου ἀσφαλῆς χειραγωγός, καὶ ὠφέλιμος διδάσκαλος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἅγιε Ἰάκωβε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ,
ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸ ἐξαίρετον κλέος Ἀποστόλων τῶν δώδεκα, πρῶτον
ἐξ αὐτῶν τὸν πιόντα, μαρτυρίου ποτήριον· Ἰάκωβον
θαυμάσωμεν πιστοί, υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου ἐκλεκτόν,
Ἰωάννου Θεολόγου τὸν ἀδελφόν, τὴν σάλπιγγα τῆς
πίστεως· χαίροις θεοκηρύκων ἡ φωνή· χαίροις
Χριστοῦ ἀκόλουθε· χαίροις ὁ ἐπιγνοὺς ἐν τῷ Θαβώρ,
Θεοῦ τὴν Μεταμόρφωσιν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Ἡ μνήμη τοῦ σεπτοῦ, Ἰακώβου ἐπέστη,
σκιρτήσωμεν πιστοί, καὶ ἐν ὕμνοις τὰ τούτου,
τιμήσωμεν πανένδοξα, καὶ λαμπρὰ κατορθώματα·
οὗτος ἔδραμεν, εἰς οἰκουμένης τὰ πλάτη, καὶ ἐτέλεσε,
τοῦ Ἀποστόλου τὸ ἔργον, δοξάσας τὸν Κύριον.

Δόξα.

Ὡς φοῖνιξ ἐν αὐλαῖς, τοῦ Κυρίου ὑψώθης, Ἰάκωβε
σοφέ, καὶ πολλὴν παγκαρπίαν, τῆς πίστεως ἔδωκας,
κοπιάσας Ἀπόστολε, σὺ γὰρ ἔσπειρας, ταῖς τῶν

ἀνθρώπων καρδίαις, τὰ διδάγματα, τῆς τοῦ Θεοῦ
ἀληθείας, θερίσας τὰ κρείττονα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογία,

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τοῦ Ἰησοῦ τῆς φωνῆς σε προσκαλοῦσης, εἰς τὴν
ὁδὸν τῆς ἐκλεκτῆς διακονίας, ὃ Ἰάκωβε αὐθις γνώμης
προθυμία, πατέρα τὸν Ζεβεδαῖον καταλιπὼν, καὶ
τέχνην τοῦ ἀλιέως παραδραμών, τῷ Χριστῷ
ἠκολούθησας, καὶ εἰς τὰ ἔθνη σταλείς, ἐκήρυξας τὸ
ὄνομα, Τούτου θεῖε Ἀπόστολε.

Δόξα.

Ἐν τῷ Θαβῶρ ἀναβὰς σὺν Ἰωάννῃ, ἀγαπητῷ σου
ἀδελφῷ ὁμοῦ καὶ Πέτρῳ, ὃ Ἰάκωβε εἶδες
μεταμορφωθέντα· ἐν δόξῃ τῇ λαμπροτάτῃ τὸν Ἰησοῦν,
ἐν μέσῳ, τοῦ Μωϋσέως καὶ Ἡλίου, Προφητῶν οὓς
ἐκάλεσε, καὶ ἐν φωτὶ οὖν παρεστῶς, ἐβόας ἐκ καρδίας
σου· δόξα Σῶτερ τῷ κράτει Σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον,

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὸν Ἰάκωβον πιστοί, τοῦ Ζεβεδαίου τὸν υἱόν,
εὐφημήσωμεν ᾠδαῖς, καὶ μεγαλύνωμεν αὐτοῦ, τὰς
ἀριστείας τῆς θείας διακονίας· οὗτος γὰρ Χριστοῦ ὡς
Ἀπόστολος, ἔδραμε τῆς γῆς εἰς τὰ πέρατα, τοῦ
ἀναγγεῖλαι γνώσεως σοφία, Εὐαγγελίου τὸ κήρυγμα,

καὶ φῶς παρέχειν, τῆς ἀληθείας, τοῖς ἐν σκότει
κειμένοις.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος
αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα
αὐτοῦ.*

Στ.: *Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ
χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.*

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον: Τῷ καιρῷ
ἐκείνῳ περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς...

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα: *Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου...*

Καὶ νῦν: *Ταῖς τῆς Θεοτόκου...*

Ἰδιόμελον. Ἦχος α': *Ἐλέησόν με ὁ Θεός...*

Ἀπόστολε καὶ Μάρτυς, Ἰάκωβε, τοῦ καλοῦ ποιμένος
τὸ θεόλεκτον πρόβατον, τῷ ὁμαίμονι ἐν ὑψίστοις
συναγαλλόμενος, αἰτησαι τοῖς ἐορτάζουσι τὸ σεπτόν
σου μνημόσυνον, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα, οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἀποστόλου οὗ
ἢ Ἀκροστιχίς: *Τὸν Βροντῆς Ἰάκωβον, ἔμφρονα παῖδα
γεραίρω. Θεοφάνους.*

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. *Ἀρματηλάτην Φαραώ.*

Τῷ σῶ δικτύῳ ἀλιεὺς ὡς ἔμπειρος, τοῦ τῶν
πταισμάτων βυθοῦ, ἀναγαγὼν μάκαρ, τὴν ψυχὴν μου

φώτισον, ταῖς φωτοβόλοις λάμπεσι, καὶ ὑμνεῖν σου ἀξίως, ὃ θεοφάντορ Ἰάκωβε, μνήμην τὴν ἀγίαν εὐόδωσον.

Ὁ πρὸ αἰώνων τῷ Πατρὶ συνάναρχος, ὑπερτελής τε Θεός, σωματωθεὶς ὤφθη, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, καὶ συνεργὸν τῆς χάριτος, ἀναδείκνυσι Μάκαρ, καὶ ὑπηρέτην σε πάνσοφον, ῥώμῃ τῇ αὐτοῦ δυναμούμενον.

Νενοηκῶς σου τὴν ψυχῆς εὐγένειαν, σὲ ὁ προγνώστης Θεός, καὶ τὸ στεῖρρόν Μύστα, καὶ ἀκαταμάχητον, τῆς διανοίας ἔνδοξε, τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, προκεκριμένως ἐνέταξεν, ἔθνεσιν αὐτὸν καταγγελλόντα.

Βουλῆς μεγάλης τοῦ Πατρός, ὁ Ἄγγελος, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, ἐπιφανεὶς κόσμῳ, σάρκα προσελάβετο, ὃς ἀρεταῖς κοσμούμενον, μαθητὴν σε δεικνύει, καὶ θεηγόρον Ἰάκωβε, λόγους τοὺς αὐτοῦ ῥητορεύοντα.

Θεοτοκίου

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνὴ δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διὸ σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς

Ἡ ἐκ τοῦ ὕψους σε πνοή, βιαία τοῦ Παρακλήτου, ἐκπυρώσασα σοφὸν θεηγόρον, ῥητορεύοντα σαφῶς, τὰ μεγαλεῖα δείκνυσι, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου, οὗ καὶ αὐτόπτης γεγένησαι.

Σὲ ὥσπερ βέλος ἐκλεκτόν, ὁ Λόγος ἠκονημένον, ἐν καρδίαις τῶν ἐχθρῶν ἐμπηγνύει, διαρρήσσοντα ψυχάς, τῶν ἐναντίων πάνσοφε, καὶ προνομεύοντά σε, τούτων τὰ σκῦλα, Ἰάκωβε.

Ἰερωμένος σου Σοφέ, ὁ τόκος καὶ φωτοφόρος, τοῦ Θεοῦ τῇ συγγενείᾳ παμμάκαρ, φαιδρυνόμενος τρανῶς, ἐν συναφείᾳ δείκνυται· ἐξ ἀπαλῶν γὰρ ὥφθης, τῷ Λόγῳ συνδιαιτώμενος.

Ἀκηλιδώτου σου ψυχῆς, τὸ ἱλαρὸν τῷ Δεσπότη, ὁραθὲν καὶ πρὸ τῆς κλήσεως μάκαρ, ἀξιόληπτος αὐτῷ, ἐφάνης ὃ Ἰάκωβε, καὶ τῆς οἰκονομίας, μύστης τῆς τούτου γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, ἐδείχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις αἰεὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Χριστῷ μαθητευθεὶς, καὶ πιὼν τὸ ἐκείνου, ποτήριον σοφέ, ὥσπερ ἔφη σοι μάκαρ, μαχαίρα Ἰάκωβε, ἀπεκτάνθης Ἀπόστολε· ὅθεν ἅπασα, ἡ Ἐκκλησία χορεύει, ἐορτάζουσα, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐν ᾗ εὐφημοῦμέν σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Κήρυξ Χριστοῦ, γέγονας θεῖος Ἰάκωβε· σὺ κληθεὶς γάρ, θάπτον ἠκολούθησας, τὴν πατρικὴν, σχέσιν

παριδών, καὶ τῶν ἐπιγείων, τὰ μένοντα ἀμειψάμενος·
διὸ καὶ τῆς ἀφράστου, οὐρανῶν κληρουχίας,
κατηξίωσαι μάκαρ ἀοίδιμε.

Ὡ τοῦ θερμοῦ, πόθου σου πρὸς τὸν Δεσπότην
Χριστόν! σὺ γὰρ τοῦτον, σφόδρα ἐπεπόθησας, τῷ
φωτισμῷ, τούτου λαμπρυνθεῖς, καὶ μορφωθείς τούτῳ,
ἐφάνης πᾶσι φῶς δεύτερον, τοῦ πρώτου ταῖς ἀκτῖσι,
λαμπρυνθεῖς καὶ τῇ δόξῃ, Πανσεβάσμιε μάκαρ
Ἰάκωβε.

Βίον σεπτόν, ἔσχηκας καὶ ὑπερθαύμαστον· τῷ γὰρ
πόθῳ πόθον ἀκατάσχετον, προσειληφώς, τὴν τῶν
ὀρεκτῶν, τῆς ἀγαθαρχίας, ἐσχάτην μακαριότητα,
κατέλαβες θεόφρον, Ἀσωμάτοις συμπάλλων, τῇ
δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὅλον σαυτόν, νεύμασιν ἐμπαρεχόμενος, τοῦ
Δεσπότου, Μύστα θεοδίδακτε, τῶν ἀρετῶν, ἥρθης
ἐμφανῶς, πρὸς ὑψηλοτάτην, καὶ θείαν ὄντως
ἀκρόρειαν, κάκεῖθεν ἱαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις,
τοῖς τὴν μνήμην σου μάκαρ δοξάζουσιν.

Θεοτοκίου

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε, σὺ
προστάτις, σὺ καὶ καταφυγιον, Χριστιανῶν, τεῖχος καὶ
λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις
Πανάμωμε, καὶ σῶζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ
πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνὴν σε γινώσκοντας.

Ὡδὴ ε'. Ἵνα τὶ με ἀπόσω

Νέος ὥσπερ Ἡλίας, ζήλω πυρακτούμενος, τοὺς
ἀπειθήσαντας, τῷ κηρύγματί σου, καταφλέξαι

ἠθέλησας Ἐνδοξε, ἀλλ' ἐκώλυσέ σε, ὁ θελητῆς τῆς
εὐσπλαγχνίας, ἐκδιδάσκων τὸ πρᾶον τῆς χάριτος.

Ἐπιβὰς ἀκροτάτης, ἀρετῆς περούμενος, δι'
ἀγαπήσεως, τῶν ἐγκρίτων θρόνων, τοῦ Δεσπότη
ἐπόθησας Ἐνδοξε, τὰ πρωτεῖα φέρειν, οὐχ ὡς ἐρῶν
δόξης ματαίως, ἀλλὰ βλέπειν ἀμέσως ὃν ἔστερξας.

Ὑπερέβη τοὺς ὅρους, Σῶτερ ὁ Ἰάκωβος, τῆς
ἀνθρωπότητος· τὴν γὰρ δύναμίν σου, ὡς ἱμάτιον
περιζωσάμενος, ἱαμάτων βρύει, τοὺς ποταμοὺς καὶ τῶν
θαυμάτων, καὶ φωτίζει τῇ πίστει τὰ πέρατα.

Φωτεινὴ σε νεφέλη, Λόγον ἀπαστράπτοντα, δόξη
θεώμενον, ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, ἐπεσκίασε μάκαρ
Ἰάκωβε, καὶ φωνῆς ἀκοῦσαι, τῆς πατρικῆς
κατηξιώθης, βεβαιούσης αὐτοῦ τὴν υἰότητα.

Θεοτοκίου

Μητρικὴν παρρήσιαν, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου
κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας, τῆς ἡμῶν
μὴ παρίδης δεόμεθα, ὅτι σὲ καὶ μόνην, Χριστιανοὶ
πρὸς τὸν Δεσπότην ἱλασμόν εὐμενῇ προβαλλόμεθα.

Ψδὴ 5'. Ἀβυσσος ἀμαρτιῶν

Ῥεύματα ὡς ἐκ πηγῆς, ἱαμάτων ἀενάως παρέχων, καὶ
φωτισμὸν δογμάτων, εὐσεβῶν βλύζων ἔνδοξε, τὰς
ψυχὰς τῶν εὐσεβεῖ, πόθω Ἰάκωβε, προσιόντων,
καταλαμπρύνεις παμμακάριστε.

Ὅργανον χωρητικόν, ὁ Δεσπότης εὐρηκὼς σε
παμμάκαρ, τῆς ἑαυτοῦ πλουσίας, καὶ σεπτῆς

διαδόσεως, ἐμπορεῖ τῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν, μυστηρίων, Ἱερουργὲ τῆς αἰδίου ζωῆς.

Δόξαν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκζητήσας τῷ Χριστῷ παρασχεῖν σοι, ὡς Βασιλεῖ γήινῳ, βασιλείας ἐπέτυχες, οὐ τῆς κάτω καὶ φθαρτῆς, μάκαρ Ἰάκωβε, ἀλλ' ἀφθάρτου, ἣν δι' ἀθλήσεως ἀπέλαβες.

Νέκρωσιν ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ Δεσπότης ὑπελθεῖν εὐδοκήσας, τὴν τοῖς νεκροῖς αἰτίαν, ἀληθοῦς ἀναστάσεως, ὡς αὐτοῦ Μυσταγωγόν, μάκαρ σε εἴλετο, συνεργάτην, ἐν τῇ νυκτὶ ἣ παρεδίδοτο.

Θεοτοκίου

Ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν, ἡ τεκοῦσα Θεοτόκε Παρθέने, τῶν λυπηρῶν τοῦ βίου, τὴν ψυχὴν μου διάσωσον, καὶ χαρᾶς πνευματικῆς, θύραν μοι ἄνοιξον· σοὶ γὰρ Κόρη, τὰ τῆς ἐλπίδος ἀνατίθηναι

Κουτάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φωνῆς θεϊκῆς, ἀκούσας προσκαλούσης σε, ἀγάπην πατρός, παρείδες καὶ προσέδραμες, τῷ Χριστῷ Ἰάκωβε, μετὰ καὶ τοῦ συγγόνου σου ἔνδοξε, μεθ' οὗ καὶ ἡξιώθης ἰδεῖν, Κυρίου τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Ὁ Οἶκος

Ὡς ἀλιεὺς λογικῶν ἰχθύων, τῷ δικτύῳ Τρισμακάρι τῶν σεπτῶν εὐχῶν βυθοῦ παισμάτων ἀνάγαγε τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, τὴν πάλαι ὑφ' ἡδονῶν θηρευθεῖσαν τῶν τοῦ βίου ἵνα ἀκλινῶς διελθὼν τὸν ὑπόλοιπον χρόνον μου, ὑμνήσω τὸ ὄνομά σου, καὶ

δοξάσω τὸν βίον τὸν ἄμεμπτον, ὃν ἐκτελέσας ἐπὶ τῆς γῆς, ἡξιώθης ἐπ' ὄρους θεάσασθαι, Κυρίου τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Συναξάριον.

Τῇ Λ' τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου, ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

*Ὡς ἀμνὸς Ἰάκωβος ἀχθεὶς ἐσφάγη,
τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τοὺς λόγους.
Κτεῖνε, μάκαιρα φόνου, Ἰάκωβον ἐνὶ τριακοστῇ.*

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν

Ποτήριον ἔπιες καθὼς ὑπέσχου, τὸ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ τὸ βάπτισμα τούτου, σὺ ἐβαπτίσω θεομακάριστε, ὃ νῦν προθύμως κραυγάζεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀκτῖσι λαμπόμενος, τῆς θεοπτίας ὤφθης Ἰάκωβε· διὰ τοῦτό σε στέφει, τῆς βασιλείας Χριστοῦ ὁ Κύριος, καταγλαΐζει Ἀγγέλοις συμπάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἴδου σοι πεπλήρωκε, τὰς ὑποσχέσεις ὁ μεγαλόδωρος, πρὸς αὐτὸν ἀνυψώσας, τῇ ἐκμιμήσει τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ὃ παρεστὼς νῦν κραυγάζεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, Θαβὼρ ἐν ὄρει σὺ θεασάμενος, ἐπὶ γῆς καταπίπτεις, μὴ φέρων τοῦτο ὄρᾱν τοῖς ὄμμασι, τῆς πατρικῆς δὲ φωνῆς ὡς ἀκήκοας· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, προσανεβόας τρανῶς.

Θεοτοκίου

Δυάδα τῶν φύσεων, ἀλλ' οὐ προσώπων Κόρη
κηρύττομεν, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ὃν κατὰ σάρκα
ἐξεικονίζομεν, καὶ προσκυνοῦμεν μορφῆς τὸ ὁμοίωμα,
οἱ διὰ σοῦ τῷ Θεῷ καταλλαγέντες ἀγνή.

Ὤδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἀβραμιαίαν πρόθεσιν, σὺ θεόπτα κτησάμενος, τῷ
προσκαλουμένῳ, σὲ Χριστῷ ἐπόμενος, ἐγένου
θεόσοφος, καὶ λειτουργὸς ὑπῆρξας αὐτῷ, ὡς
Δημιουργῷ, καὶ Λυτρωτῇ ἀνακράζων· Οἱ Παῖδες
εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γεγωνοτέρα δέδεικται, τῆς βροντῆς σου ἡ πρόοδος,
τῆς τῶν νομικῶν, τυπωτικῆς ἡχήσεως· Χριστὸν γὰρ
ἐβρόντησας, τῇ οἰκουμένη πάσῃ Θεόν, ὡς Δημιουργὸν
καὶ Λυτρωτὴν ἀναμέλπων· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς
ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐθαυμαστώθης ἔνδοξε, μαρτυρίας φαιδρότητι, καὶ
θεοσεβείας ἀληθοῦς λαμπρότητι, καὶ ἄρχων
Ἀπόστολε, κατασταθεὶς ἀπάσης τῆς γῆς, τὸν
Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόας· οἱ Παῖδες
εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πᾶσαν εἰς γῆν διέδραμεν, ὁ σὸς λόγος Ἰάκωβε,
πλήξας ὡς βροντὴ, τὴν τῶν ἀπίστων ἔννοιαν, φωτίσας
δὲ ἅπαντας, θείῳ φωτὶ τῆς πίστεως, ὥσπερ ἀστραπή,

τοὺς εὐπειθῶς ἐκβοῶντας· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς
 ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίου

Ῥητορευόντων γλῶσσαί σε, ἀνυμνήσαι οὐ σθένουσιν,
 ὦ Θεογεννήτορ, Μαριὰμ Θεόνυμφε· Χριστὸν γὰρ
 ἐγέννησας, τὸν ἐπὶ πάντων Κόρη, Θεόν, τὸν
 Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν, ὃ βοῶμεν· Οἱ Παῖδες
 εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν
 εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ἀγίως σου τὸν δρόμον διηνυκῶς, ἐν Ἀγίῳ
 σκηνώμασιν ἔνδοξε, νῦν γεγηθῶς, αἶγλην κατοπτεύεις
 τὴν τριφεγγῇ, ἧς ἀπολαύων πάνσοφε, πλήρεις
 εὐφροσύνης τοὺς ὑμνητάς, τοὺς σοὺς καὶ χαρμοσύνης,
 ἀνάδειξον παμμάκαρ ταῖς ἱκεσίαις σου Ἰάκωβε.

Ἴδεῖν σε οἱ κακοῦργοι καὶ φονευταί, ὡς τὸν σὸν πρὶν
 Δεσπότην μὴ φέροντες· τὰς γὰρ αὐτῶν, πράξεις
 ἐκφραυλίζων σῆς ἀγωγῆς, τῇ παραθέσει ἤλεγξας,
 κτείνουσι μαχαίρα τὸν μιμητὴν, Χριστοῦ τοῦ
 σταυρωθέντος, σαρκὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὃ θεορρήμον
 παμμακάριστε.

Ῥομφαία οὐρανίῳ τιμωρηθεῖς, ταῖς πληγαῖς ὁ
 Ἡρώδης ἀπώλετο, ὅτι τοὺς σοὺς, Λόγε διακόνους καὶ
 μαθητάς, οὓς Ἀποστόλους ἔφησας, κτείνων οὐκ
 ἐνάρκησεν ὁ δεινός· διό σου τὴν δικαίαν, πρόνοιαν
 εὐεργέτα, καταπλαγέντες μεγαλύνομεν.

Τιμῶντές σου τὴν μνήμην χαρμονικῶς, εὐφημοῦμέν
 σε μάκαρ, Ἰάκωβε, μύστα Χριστοῦ, ἄδοντες δὲ ζῆλόν

σου τὸν θερμὸν, καὶ τὴν μακρὰν περίοδον, καὶ τοὺς
 σοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν σφαγὴν, βροντῆς υἱὸν καὶ φῶς σε,
 κριτὴν καὶ μυστολέκτην, πιστῶς σε πάντες
 ὀνομάζομεν.

Θεοτοκίον

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν
 τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς
 ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύζατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς
 ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ
 καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β'. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε

Τῷ σαρκωθέντι Λόγῳ δι' εὐσπλαγχνίαν, μαθητευθεὶς
 Ἰάκωβε τῆς χορείας, ὥφθης Κορυφαίων συναρίθμιος,
 μεθ' ὧν Χριστῷ δυσώπησον, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων,
 τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Ἔτερον. Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἐν τῷ Θαβῶρ σὺν Πέτρῳ, καὶ Ἰωάννῃ ἀναβάς, ὡς
 ἐφικτόν σοι εἶδες, Μεταμορφούμενον Χριστόν,
 λάμποντα πλέον ἡλίου, Ἰάκωβε Ζεβεδαίου.

Καὶ τὸ τῆς Ἑορτῆς.

Αἶνοι. Ἦχος δ'. Ὡς γεναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῷ καλὰμφ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιότητος, τοὺς
 βροτοὺς ἀνείλκυσας, ἀξιάγαστε, τοῦ Διδασκάλου τοῖς
 νεύμασιν, ὑπεύκων Ἰάκωβε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σὴν,
 κατὰ πάντα διάνοιαν, καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτὸν

θηγόρον σε Παμμάκαρ, ἀναδείξαντος τῆς τούτου, ἀκαταλήπτου Θεότητος.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σὲ καταβέβηκε, τοῦ πυρὸς ἐν εἶδει, καὶ σὲ μακάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύνοντα, ἀθείας τὴν ἀχλύν, καὶ τὸν κόσμον φωτίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου λόγων, μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἢ ἀκρότης, Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰάκωβε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκότει καθεύδοντας, ἀγνωσίας ἔνδοξε, ὦ Ἰάκωβε, καταφώτισας ἀνέδειξας, υἱοὺς διὰ πίστεως, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, οὗ τὸ πάθος ἐζήλωσας, καὶ τὸν θάνατον, καὶ τῆς δόξης ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφός, ὡς θεηγόρος, ὡς μαθητὴς ἀληθέστατος.

Ζεβεδαίου Ἰάκωβε, θεηγόρε Ἀπόστολε, ἐγκωμίων ᾠσμασι μεγαλύνω σε· ὅτι Χριστὸς σὺν τῷ Πέτρῳ σε, ὁμοῦ Ἰωάννη τε, ἐν τῷ ὄρει Ἐλαιῶν, πρὸ τοῦ Πάθους ἐκάλεσε, τοῦ προσεύξασθαι, σὲ προκρίνας ὡς πρῶην ὅτε εἶδες, ἐν φωτὶ λελαμπρυσμένῳ, τὴν ἐν Θαβὼρ Μεταμόρφωσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'

Δεῦτε τῆς οὐρανίου μυσταγωγίας τὸν κήρυκα, καὶ ὑποφήτην τοῦ Εὐαγγελίου, ψαλμικαῖς ὕμνωδίαις, Ἰάκωβον εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ποταμὸς ἀνεδείχθη τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, τὰς ψυχικὰς ἀρούρας, τοῖς οὐρανίοις ὄμβροις ἐπάρδων, καὶ καρποφόρους δεικνύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι πᾶσι ταῖς

πρεσβείαις αὐτοῦ, ἰλασμόν καὶ φωτισμόν καὶ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Μεγαλυνάριον.

Ἐν τοῖς Ἀποστόλοις διακριθεὶς, πρῶτος μαρτυρίου
τὸ ποτήριον τὸ πικρόν, ἔπιες προθύμως υἱὲ τοῦ
Ζεβεδαίου· Ἰάκωβε τοῦ ξίφους τέλος δεξάμενος.

